

Enrum med deres Votering — hvad der jo ogsaa er det almindeligt gjældende — det er, fordi de saa tale langt mere fortroligt med hinanden, end naar det dem overlegne juridiske Element er tilstede. Den virkelige, indre, personlige Mening vil ikke saaledes komme frem, naar det juridiske Element er tilstede som en Art Pegepinde, som veiledende og raadgivende, som naar disse Lægmænd kunne komme til at sidde med hinanden ganske fortroligt. Derfor holder jeg ogsaa paa, at Afstemningen skal være hemmelig, at den ikke skal frem for Offentligheden, fordi jeg tror, at det vil hjælpe til, at Afstemningen kan blive fri. Naar jeg har udtalt disse Bemærkninger, som altsaa vise, at jeg er en Ven baade af Rævnningerne, af Umiddelbarhedsprincippet og af Anklageprincippet istedetfor det nuværende Forhørsystem, saa er det dermed ogsaa givet, at selve de til Grund liggende Tanker billiger jeg, og jeg kan derfor i Udførelsen — vil man Naalet, maa man ogsaa ville Medlerne — rætte mig saavidt, som jeg tror, at det er fornødent for at naae dette Naal. Hvorvidt det er naaet i Forslaget, derom har jeg ingen afgjort Mening; efter som jeg nu har set paa det, er jeg tilbøjelig til at tro, at det er et for stort og kostbart Apparat, man vil sætte i Bevægelse. Skal virkelig denne Sag trænge ind i Befolkningen og blive den kjær, maa den ikke mødes med Mistillid end ikke af et stort Mindretal, thi saa gaar den ikke. Der skal en god Villie til fra alle Sider for at føre den igennem. Jeg ønske, at Sagen maa blive Gjenstand for en virkelig alvorlig Folkeforhandling, som ikke maa føres — det tror jeg ikke her behøves — fra noget ensidigt Standpunkt, men hvor Gjenstanden virkelig saglig refereres, saa at Befolkningen bliver istand til at danne sig en Dom derom. Hvad man end kan mene derom eller ikke, det have vi dog faaet at mærke selv fra dem, der have en tvivlsom Kjerlighed til Lovforslaget, at nogen absolut Modstand reise de ikke imod det, dertil er det i alfor god Harmoni med de to Paragrafer og tre Bestemmelser i Grundloven, som jeg har nævnt. Jeg anbefaler derfor Forslaget til en virkelig indgaaende Drøftelse af alle Partier, inden det bliver til Lov, og der er vistnok heller ingen Fare for, at det vil blive til Lov, inden det sker. Uden at jeg har noget speciel Kjendskab dertil, antager jeg, at det er en af Grundene, hvorfor Forslaget nu er kommet frem, at der kan blive Leilighed til en saadan Forhandling uden for de egentlige Juristers Kredse.

SVAR: Forhandlingerne i disse Dage om dette Forslag have, saaledes som jeg nok ventede, især dreiet sig om de to Hovedpunkter, som ere eiendommelige for Udkastet til Strafferetspleien, nemlig først og fremmest den hele Grundtype, hvorefter Udkastet er dannet, og som er udtrykt

paa den Maade, at det søger at indføre Anklageprocessen i Mødsætning til Forhørsprocessen, og Udførelsen i det Enkelte af den, og dernæst som det andet Hovedpunkt, der er eiendommeligt for Udkastet, Rævningsinstitutionen og den Maade, hvorpaa Hovedpunkterne ved den ere bleve gennemførte. Jeg ønsker ikke at lade Forhandlingen gaa tilende, uden at udtale mig om nogle af de Spørgsmaal, der have været fremme, dels lige overfor dem, der mene, at Forslaget gaar for vidt, og dels ligeover dem, der mene, at det ikke gaar vidt nok; begge Sider have jo været repræsenterede under Forhandlingerne. Det ærede Medlem for Odense (Koch) tog den gjældende Forhørsproces eller dens Princip i Forsvar, særlig lige overfor nogle Bemærkninger, jeg havde rettet imod den; men da det ærede Medlem ikke konkluderede i den Retning, at han derfor vilde fraaade Vedtagelsen af et Udkast i den Mand som det foreliggende, da han, dels af Hensyn til, hvad han mente, at Ridsaanden krævede, dels af Hensyn til visse Misligheder, som han erkjendte, kunde udvikle sig under det nuværende System, dog i Hovedsagen erklærede sig villig til at gaa ind paa en saadan Ordning, er jeg ikke meget stærkt opfordret til at gaa dybere ind paa en Betragtning af de forskellige Momenter, det ærede Medlem fremdrog, hvormeget det end under andre Omstændigheder vilde være mig en Fornøjelse at debattere denne Sag med det ærede Medlem. Jeg vil dog ganske kort berøre et Par Hovedpunkter i hans Betragtninger. Det ærede Medlem tog Forhørsprincippet i Forsvar og tog den praktiske Udførelse hos os af Forhørsprocessen i Forsvar. Med Hensyn til det første Punkt, det rent Principielle, det, hvorved der altsaa ganske ses bort fra, hvoreledes Sagen praktisk udført stiller sig hos os — hvad altsaa det rent Principielle angaar, erklærede han sig imod den Grundbetragtning, jeg havde anført, at der i Strafferetspleien var visse Grændser for den offentlige Myndighed af Hensyn til den Sigtedes Stilling som Part, idet jeg udtrykte mig saaledes, at netop denne Begrændsning var Anklageprocessens Grundtante. Det ærede Medlem gjorde særlig gjældende, at det var en falsk Opfattelse at tale om Forbryderen som Part lige overfor Staten, en Opfattelse, der havde sin Rod i en falsk Forestilling om Statens Forhold til de Enkelte, som skyldtes ældre, na tilbøds overvundne Theorier. Denne Betragtning vilde jeg give fuldstændig Ret, dersom man under Processen, og saalænge den Paagjældende ikke er dømt, havde Ret til at kalde den Paagjældende Forbryder. Det var netop det Udtryk, det ærede Medlem brugte, men som indeholder en Forveksling. Det er ganske vist, at Forbryderens, det vil sige den dømte Forbryders Behandling ikke kan ske efter nogensomhelst Grundsatning om en Part ligeoverfor det Offentlige; Forbryderens Ret er, at Straffen skal være fornuftig, og ikke